

Список використаних джерел:

1. Запорожан В.М., Тарабрін О.О. Симуляційна медицина. Досвід. Здобуття. Перспективи. Практичний poradник. Суми ПФ «Видавництво «Університетська книга», 2018. 240 с.
2. Льовкін О. А.Базові, спеціалізовані практичні навички та алгоритми з надання екстреної медичної допомоги: навчальний посібник / О. А. Льовкін, В. І. Перцов, С. П. Мирний. – Запоріжжя, 2020. – 170 с.

ВИКОРИСТАННЯ СИМУЛЯЦІЙНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ НА ЕТАПІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ

**Макар О.Р., Соломенчук Т.М., Флуд В.В.,
Галькевич М.П., Лабінська О.Є.**

*Львівський національний медичний університет
імені Данила Галицького, м. Львів*

Світові тенденції розвитку медичної освіти базуються на розумінні ключової ролі освітнього процесу, а також на принципах відповідальності освіти перед суспільством; на широкому і відкритому доступі до сучасних технологій, як на додипломному, так і післядипломному етапі. Прослідковується чітка тенденція зміщення акцентів на практичну орієнтованість засвоєних знань та контролю отриманих практичних навичок та вмінь, широке запровадження імітаційних технологій навчання. Поштовхом до цього стала зосередженість світової медичної спільноти на проблемі лікарських помилок і необхідності підвищення безпеки пацієнтів.

Під час імітаційного навчання пріоритетом є відпрацювання певного алгоритму поставленого медичного завдання, у процесі якого допускається допущення помилок при наданні медичної допомоги, щоб студент відчув усю міру своєї відповідальності. Важливим є те, що симуляційне навчання дозволяє значно покращити і розширити навчальний процес, бо за допомогою імітаційних технологій можна змодельовати будь-яку клінічну ситуацію, будь-який патологічний стан, не залежно від можливості спостерігати їх в реальному житті. І хоча симуляційне навчання не може повністю замінити контакту із реальним пацієнтом, воно є ефективним засобом відпрацювання необхідних практичних навичок і формування клінічного мислення у студентів і молодих фахівців.

Навчання з використанням симуляційних технологій на післядипломному етапі методологічно відрізняється і максимально спрямоване на вдосконалення клінічного мислення у молодих

фахівців. Зокрема, основною відмінністю є складність самих клінічних випадків, які імітуються. Клінічні сценарії представлені не просто у вигляді певного захворювання чи патологічного стану, а з наявністю відповідних ускладнень, супутніх захворювань тощо. Також такі сценарії відрізняються складністю поставлених клінічних задач перед лікарем. Вони як правило, вимагають широкого спектру диференційної діагностики, а також навиків надання медичної допомоги різного виду та різної складності в межах одного клінічного випадку. Важливим доповненням цього виду навчання є формування навиків комунікації та ефективної роботи в команді завдяки залученню в клінічний сценарій кількох осіб для виконання різних задач, або спеціалістів різного фаху для злагодженої роботи в умовах надання допомоги при невідкладних станах. Все це допомагає молодим фахівцям, і особливо лікарям-інтернам, не лише поглибити знання та вдосконалити наявні навички і вміння, а й набути певний клінічний досвід та полегшити процес освоєння реальної клінічної практики.

За 2023 рік в імітаційному центрі ЛНМУ імені Данила Галицького пройшли навчання 268 лікарів інтернів з таких спеціальностей – Загальна практика сімейна медицина, внутрішні хвороби, медицина невідкладних станів, анестезіологія, дитяча анестезіологія, ортопедія і травматологія, хірургія. Для них розроблена уніфікована навчальна програма, виділена однакова кількість навчальних годин. В навчальну програму входить тематика базових і розширених реанімаційних заходів, а також алгоритм допомоги травмованій особі. В процесі викладання використовується практично-орієнтований підхід з проведенням симуляцій клінічних ситуацій і подальшим розбором помилок.

В педагогічному процесі виникає ряд труднощів, які пов'язані з особливостями організації навчального процесу в медичних ВУЗах, а також підготовкою лікарів-інтернів. На нашу думку, ключовими факторами, які потребують уваги для покращення ефективності навчального процесу, є:

- потреба в збільшенні навчальних годин для викладання базових та розширених реанімаційних заходів на студентських кафедрах, оскільки на навчання на післядипломному рівні лікарі-інтерни мають приходити вже підготовленими;

- більше уваги слід приділяти суміжним станам і супутній патології при навчанні надання невідкладної допомоги лікарів-інтернів різних спеціальностей, для того щоб вони мали однаковий рівень знань;

- в навчальний процес обов'язково включати навчання професійної комунікації та командної роботи, що значно допоможе молодим лікарям

працювати в симуляційних сценаріях, а також в подальшому – в реальній клінічній практиці.

Впровадження імітаційного методу навчання у медичних вузах України є запорукою підготовки висококваліфікованих лікарів і конкурентоспроможної вищої медичної освіти. Є ряд труднощів, на які слід звернути увагу для оптимізації навчального процесу в імітаційних центрах.

Список використаних джерел:

1. Малютіна НВ, Бабак СІ, Клименко ЛВ, Погоріла ОІ. Актуальність симуляційних методів навчання на етапі післядипломної освіти випускників вищих медичних навчальних закладів. Здобутки клінічної і експериментальної медицини. 2019;4:82-8.
2. Касьянова ОМ, Бодня КІ. Симуляційне навчання в післядипломній медичній освіті: теоретичний і практичний аспекти. Проблеми безперервної медичної освіти і науки. 2017;1:10-5.
3. Ждан ВМ, Хайменова ГС, Бабаніна МЮ, Кир'ян ОА, Катеренчук ОІ. Сучасне впровадження симуляційної дистанційної освіти працівників медичної галузі. Актуальні проблеми сучасної медицини. 2020;20,2(70):244-7.

СИМУЛЯЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК НОВІТНЯ ТЕХНОЛОГІЯ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ

Малайко С.С., Батіг І.В., Батіг В.М., Смандич В.С., Сокорська В.О.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

В даний час перед медичною освітою стоїть ряд проблем, в тому числі, збільшення кількості студентів, зміна їх переваг щодо стилю навчання і необхідність зменшення розриву між теорією і клінічною практикою. Крім того, все більше уваги приділяється безпечності пацієнтів, етичним питанням, збільшенню відповідальності медичних працівників, високому рівню необхідної професійної кваліфікації та швидкої еволюції процедур і методів. Все це вимагає адаптації навчальних програм з використанням усіх наявних освітніх інструментів

У той же час традиційні форми медичного освіти не пропонують особливого процесу для забезпечення цілком безпечної і ефективної підготовки перед тим, як медичний працівник почне активно працювати з пацієнтами.

Крім того, сучасні форми контролю рівня компетентності лікарів є іноді непослідовними або недостатніми.